

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 június Vers

Balaskó Ákos: Gyógyíthatatlan; Kanapé; Rajtkó

Gyógyíthatatlan

Így csípős még a hajnal, fürdőköpeny, papucs.
Nem lehet már aludni, felverődsz, hogyha tudsz.
Óránként résre nyit, hogy vagy-e még, vagy nem már.
Jobb kinn kettő között, a várakozás megvár.

A pad előtt gombócban szalvéta, kiflivég,
Az ébrenlét se morzsa, aludni nincs miért.
A megmaradt idő csak kavics között szotyli.
Mennyi kell hozzászokni még egy mindenkori

félbemaradáshoz?

Kanapé

A combfixén felgyalogolt a szem. Csak
ült a pultnál. A sokadik pohárka
Martinit cserélve ki rúzsnyomokra
néztem őt. Kiszúrt. Odajött. Leült, majd

nem tudom, mit is, valami klisével.

Arca rozsdás tükör. Elhagyottan
néztem, hallgattam magam, ő leszek majd.

Pár évvel később nekem is fakóbb lesz
már a bőröm, és alapozni kár lesz
egy tévházasság lila foltjait. Meg
mert mindkettőnk férje ma éjszakás lesz.

Nem csókolt falnak nekitolva. Hűvös,
száraz szájjal nyalt. Kifakult dörzspapír. Egy
új határvonal kiszabása voltunk.

Itt alhatsz, ha úgy. Azután kizárt. Még
másnap egy kávé, a kavargó sötétben
számvetés zaccból, definíciók
újragondolása; de mégse úgy,
mert akkor mi van, ha csak elhajoltam,
és ha mégis rendbe jöhetne minden.
Aztán majdcsak lesz valami, sosem volt
máshogy. Még aludt, kilopódoztam a
fényt kapott, a hajnali közhelyekre.

Rajtkő

Mindig is úgy odavolt azokért
a szürreális esküvői
képekért, amikben egy elhagyott

gyártelep rozsdatemploma,
vagy egy leengedett medence,
csupa csempe, több évnyi bomló avar,
drótbogok, csalán, és vasbeton
volt a környezet. Csupa kis halál,
és semmi pázsit, semmi tisztás,
semmi sóhajtó későnyári este,
csak surlófény a kitört ablakokon át,
mint egy levegőztetett seb.
És az ifjú pár épp fellép a rajtkövekre.

Sosem volt az a házasulós fajta.
De ez a kép hónapok óta motoszkált
a fejében. Mondta, foghegyről.
Egy fénykép filmszerű anyagot képez.
Súlytalan, ha vele úgyse,
és egy síkos rajtkő, ha mégis.
A kanapén napokat töltött ébren,
életteret foglalt a pótcselekvés,
a sarokban megült a büntudat pora.
A gyenge előfeltételek megszigorodtak
lassan. Egy sejtés sarjadó rizikófaktora.

Miután megtudták, minden telefon-
beszélgetés vége egy pozitív teszt lett,
kidomborodó hallgatás,
és minden további nap súlypontok változása.
És az a perc sarokkő, amin átfordult egy élet,

